

Злочеститѣ арабчетѣ.

I.

Срѣщата съ Алима.

Мери Рене, млада жена на французки инженеръ, се засели заедно съ мъжа си въ Африка, въ околността на Алжиръ. Тукъ инженеръ Рене работѣше по постройката на желѣзопътна линия, а Мери Рене искаше да изучи арабския езикъ и постепенно да се сближи съ бѣднитѣ мѣстни жители.

Арабитѣ живѣятъ бѣдно, както дойде. Дѣцата имъ сж изоставени. И Мери мислѣше да помага на тѣзи бѣдни, особено на дѣцата имъ.

Инженеръ Хенрихъ Рене ѝ казваше, че тя мисли невъзможна работа, но младата жена не искаше да вѣрва.

Еднажъ Мери се разхождаше изъ околността и внезапно дочу жално пѣшкане, въздишки и глухъ плачъ.

Тя се спрѣ и се послуша.

— Кой плаче? — извика тя по арабски.

Никой не ѝ отговори. Тя стоеше около малка горичка отъ палми, платани и кактуси. Плачѣтъ и пѣшкането се раздаваха изъ дълбокия буренакъ.

— Кой е тука? — повтори Мери Рене, като пристѣпи напредъ и разтвори храститѣ.

Малко момченце, по ризка, безъ ржави, седѣше свито на топка въ храститѣ. То държеше глава съ двѣтѣ си рѣцѣ, въздишаше и тихо плачеше.

— Защо плачешъ? — попита го Мери.

Момченцето повдигна глава. Лицето му, цѣло потъмнѣло отъ слънцето, бѣше насълзено. Чернитѣ му, блестящи очи недружелюбно свѣтнаха къмъ стоящата прѣдъ него Мери.

— Какво ти е? — Попита тя момчето.

— Паднахъ!... Ударихъ се!... Боли!...

И то посочи изцапанитѣ си бузи и разсѣченото чело. Ризката му бѣ изцапана съ кръвъ.

Мери извади носната си кърпа и внимателно из-